

Zivan hield net als ik heel erg van dieren. En net als ik kreeg ze er geen.

Maar daar lieten we ons niet door tegenhouden.

Na een inspirerend verhaal van juf Sigrid in groep twee over monsters onder je bed en in je hoofd, ‘nam’ ik een wolf en Zivan een geitje.

‘Waarom kies je een geitje, Zivan?’ vroeg ik haar.

‘Omdat geitjes hele scherpe tanden hebben,’ antwoordde ze. ‘En horens.’

En omdat je een geit kunt melken. Wat heel handig is als je plotseling een bizar lange voetreis moet maken door de bergen met je hele familie en het eten is bijna op.

Maar dat begreep ik pas jaren later.

Ze woonde met haar ouders, broer, tante en oom in een flat aan de andere kant van het dorp. Ze was als enige van haar familie niet in Irak geboren maar ‘ergens onderweg’, tijdens de lange omzwervingen die haar familieleden maakten voordat ze hier in Nederland in een asielzoekerscentrum belandden. En vanaf het moment dat ze naast me kwam zitten in de kleuterklas, was ik verliefd op haar.

Kan dat, verliefd zijn als je vijf bent?

Of noem je dat niet zo?

Als je je alleen maar oké voelt als zij er is?

Dat je ziek wordt als zij ziek is en dat je moet huilen als zij verdriet heeft?

‘Mam, mag Zivan bij ons spelen?’ schreeuwde ik elke dag naar mijn moeder zodra we om drie uur het schoolplein op renden.

Het mocht altijd.

Na een tijdje vroeg ik het niet eens meer. En kwam Zivans moeder niet meer naar school om haar op te halen.

Het geitje van Zivan was sterker dan je zou verwachten van een klein geitje. Het beschermde mijn wolf tegen allerlei narigheid. Tegen chaotische schoolreisjes en sinterklaasvieringen, tegen klassikale kerstdiners met kotspartijen, in de bus naar schoolzwemmen en tijdens de overblijf. Het bleef altijd dicht bij hem in de buurt.

En toen zijn ouders gingen scheiden. Was het geitje er. Met haar lieve donkerbruine ogen en haar vrolijke zachte paardenstaartje. Die Scheiding, daar had mijn wolf totaal geen last van. Zijn ouders bekeken het maar met hun geruzie en gedoe, hij had wel iets leukers te doen. Door de weilanden struinen met het geitje, vlinders en kevers vangen, bramen zoeken, hutten bouwen op zolder...

Anderhalf jaar geleden werd ik hem echt. Die wolf.

Toen Zivan vertrok naar Irak.

Toen begon het huilen en het grommen.

